

РЕШЕНИЕ

№ 4319

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34
състав**, в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **66** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. С. М., [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност - персиец, вероизповедание: протестант, семейно положение - неженен, Л. срещу Решение №18017/09.12.2022г., издадено от зам.председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. В жалбата се твърди още, че административният орган неправилно и необосновано е преценил, че спрямо бежанската му история са неприложими принципите залегнали в нормата на чл. 9, ал. 1, т.2 и 3 от ЗУБ. Погрешната преценка се дължи на фактът, че от една страна в оспореното Решение №18017/09.12.2022г., ответника е изложил мотиви единствено спрямо хипотезата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, без да се спре на предходните две основания. Същия се е ограничил с аргументи за наличието на заплахата поради безогледно насилие в хипотезата на въоръжен конфликт в И., но липсват, мотиви относно наличието на опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От друга страна в административният акт не е направен никакъв анализ на актуалната обстановка в И., който да е във връзка със заявените от М. С. М. обстоятелства във връзка с

атеистичните му възгледи и принадлежността му към определена социална група. Жалбоподателят моли съда да отмени Решение №18017/09.12.2022г. на зам. председателя на ДАБ - МС със законните последици. В о.с.з. жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата на посочените в нея основания както и процесуалният му представител адв. Т. И..

Ответникът зам. председателят на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от ст. юрисконсулт Кр. Х., която оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата. Депозира писмени бележки.

По фактите:

С молба вх. №УП7805/19.01.2022г./л.66/ подадена до ДАБ - МС, М. С. М., гражданин на И., е поискал от властите в Република България закрила. Молбата е продиктувана лично от този чужденец, след като му е преведена на разбираем от него език персийски, без да има възражения по написаното в нея. С регистрационен лист рег. №УП7805/19.01.2022г. чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – М. С. М., от мъжки пол, роден на 29.08.2000 г. в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност - персиец, вероизповедание: протестант, семейно положение - неженен, Л..

На 19.01.2022 г. М. М. е получил срещу подпис копие от Указания рег. №УП7805/19.01.2022г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика арабски ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ рег. №УП7805/19.01.2022г. М. М. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК, че е [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност - персиец, вероизповедание: протестант, семейно положение - неженен.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. BR105C2201190011 (рег. № УП7805/19.01.2022г.) на чужденец с имена М. М.; дата на раждане, пол – мъж; дата на снемане на дактилоскопните отпечатащи - 19.01.2022г.

С декларация М. М. е декларирал, че е съгласен да бъде обработвана информация относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях. Декларацията му е преведена на арабски език, разбрал е съдържанието ѝ и я е подписал доброволно.

С протокол рег. № УП7805/19.01.2022г. е удостоверено провеждане на интервю с М. М., от интервюиращия орган на ДАБ–МС-В. А.-П. на 22.07.2022 г. от 11.00 ч. до 12.20ч. В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България. Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. М.

М. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис. Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика персийски Ив. З. и е потвърдил, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Запитан съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер, заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорил, че се чувства добре. Потвърдил е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Заявява, че: в И. на негово име има 14 магазина за отдаване под наем, 3 жилища и една кола. Занимавал се е там с търговска дейност и недвижими имоти. Проблемите, които имал там според думите му, са заради членуването му в група, която няма име. Споделя, че тази група се събирали в един парк в [населено място], говорили си за атеизма и други философски въпроси. Разказва, че преди 4-5 години, още от гимназията, той проявявал интерес към предмета „философия“ и много харесвал учителя си, който го представил пред тази група и от тогава той членува в нея. Според думите му двама негови приятели, както и много други членове на подобни групи биват осъдени на смърт. Това е причината баща му да го посъветва да напусне И., но 4 месеца след напускането на родината му, полицейска структура на име „С.“ посетила еднократно дома им. Разказва, че е задържан един, два пъти заради присъствието си на тези срещи, били са го и пак са го пускали на свобода. Споделя, че е хомосексуалист, още от ранна детска възраст няма отношение към момичетата и жените, имал една връзка в живота си, тя продължила три години, с мъж на име А., но той починал. Според думите му не е имал проблеми заради това в И., където това е забранено, но той искал да живее свободно и да показва чувствата си, без да има проблеми. Молителят заявява, че твърди че към момента в И., [населено място] близките му все още живеят и всичко с тях е наред, а той е напуснал страната с националния си паспорт и не е имал проблем с това.

Протокол рег. №УП7805/22.07.2022г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС, провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език – персийски, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС, относно актуалната обстановка в И. /л.21-24/.

Със становище рег. №УП7805/22.07.2022г. на В.П. – младши експерт–ПЦ–Х./л.28/ е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното решение №18017/09.12.2022г. на зам.председателя на ДАБ на М. М., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в И. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справка вх. № ЦУ148/10.03.2023г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“–ДАБ относно актуалното положение в И..

В съдебно заседание жалбоподателят твърди, че е напуснал своята собствена родина и пристигнал в България, тъй като знаел, че България е една демократична държава, в която се спазват правата на човека. Твърди, че тук се чувства пълноценен и спокоен човек, които няма притеснения от религиозно и сексуално естество.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на зам.председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България./заповед 03-15/03.05.2022г./л.20/

М. М. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На М. М. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за М. М. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на М. М. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 18017/09.12.2022 г. е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса,

религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

М. С. М. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец. В качеството му на ирански гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.„д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от М. С. М. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3, б.„а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване - чл.4, ал.3, б.„б“ от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на М. С. М. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал И., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай, че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателят в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията дадени пред съдът, както и в хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в И.. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". Действително, в Решение на Съда на ЕС от 7 ноември 2013 година по съединени дела С-199/12 – С-201/12 по отправени преюдициални запитвания е прието за безспорно, че сексуалната ориентация на дадено лице представлява характеристика, до такава степен съществена за неговата идентичност, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от нея. Прието е също, че член 10, параграф 1, буква "г" от Директива 2004/83/ЕО следва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Прието е и че предвиденото от

законодателна разпоредба наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия, е възможно само по себе си да представлява акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, ако то действително се прилага в приелата такова законодателство страна на произход.

В тази връзка следва да се отбележи, че по делото не се установи да са били налице актове на преследване по отношение на жалбоподателя от страна на държавата И., на партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, на недържавни субекти, за които да се докаже, че държавата, партиите или организациите, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу евентуално преследване на оспорващия.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на тава лице.

Както правилно е посочил АО в решението си, представените в хода на производството доказателства и бежанска история на жалбоподателят е противоречива. От проведеното на 22.07.2022г. интервю са установени редица противоречия, като например, че е завършил висше образование, специалност психология, а в приложения към преписката регистрационен лист в графа образование е записано-средно. Докато бил ученик обичал философията и впоследствие членувал в група, но която е без име. При регистрацията си в РПЦ-Военна рампа е заявил, че е протестант, а по време на интервюто, се установява, че е атеист. Обявява се за хомосексуалист, но същевременно пояснява, че е отбил военната си служба от 20.09.2018 г. до 19.05.2020 г., или 21 месеца е служил в армията, което е в противоречие с тезата му, че принадлежи към ЛГБТ обществото, защото в приложената към преписката справка №ЦУ-168/16.03.2023 г. е записано, че според иранските закони всички граждани от мъжки пол над 18 годишна възраст трябва да служат в армията, като се изключват хомосексуалните

мъже и трансексуалните жени, тъй като същите се класифицират като лица, страдащи от психически проблеми. Предоставената от кандидата бежанска история е противоречива и нелогична, поради което се приема за недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила. За липса на мотив за търсената закрила говори и факта, че по думите на кандидата, той никога не е бил заплашван или насилван, а чак след като напуснал родината си дошли хора в дома му да го търсят, еднократно от полицейска структура на име „С.". Кандидатът казва, че е иранец и ясно заявява, че не е имал проблеми във връзка с това в родината си. Твърди, че е чувал от хората, че е „педал", но е отричал .В случая тези обиди не биха могли да се категоризират като преследване. Същите не дават основание за се приеме, че търсещото закрила лице е било обект на преследване в страната си на произход по причините, посочени в ЗУБ. Както и , не се установи по делото наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в И. , по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ.**М. С. М.** е напуснал доброволно и легално И., като не се установява наличието на препятствие за завръщането му. Съгласно глава II, В. 2. с /Дискриминация/ параграф 54 от Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и протокола за статута на бежанците от 1967 г., лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване.Само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване.Това става, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. самата принадлежност към определена социална група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец/т.79 от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН/. За да бъде предоставен такъв статут, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва преследването да е насочено конкретно **спрямо търсещото закрила лице**.В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо него е имало преследване или съществува риск от преследването му в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ.Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от **М. С. М.** причина да напусне И. е личен, и е извън обхвата по ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, т.2 и т.33 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б.“е“ вр. чл.15, б.“а“, „б“ и “в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то

той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание*; или 3) *тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.* Понятието „реална опасност“ (*“real risk”*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*“serious harm”*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателят не се доказва специфичен риск по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ/л.14-15/

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на АО и неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отношение, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъждан, не е имал проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи /л.31/ ,че не е имал проблеми в И. ,но желае да живее като свободен човек и да изразява чувствата си , не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорвания. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато

степената на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текста на чл. 15 от последната е преповторен в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение. Административният орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка относно И. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвената справка. Следва да се има предвид, че решаващият орган няма задължение да изследва всички възможни източници на информация, съдържащи данни за страната на произход на търсещо закрила лице.

Разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б"в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При подробен анализ на Справка с вх. № ЦУ-849/19.06.2023 г. съдът намира, че на територията на И. не е налице въоръжен конфликт. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за

действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в И. става ясно, че ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, АО правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. бсъдена е обстановката в И. , данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на зам. Председателят на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателят материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **М. С. М.** за предоставяне на международна закрила , не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8, чл.13, ал.1, т.1, т.12 и т.14 ЗУБ. По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение 18017/09.12.2022г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **М. С. М.**, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност-персиец, вероизповедание: протестант, семейно положение-неженен, Л. срещу Решение №18017/09.12.2022г., издадено от зам. председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: